

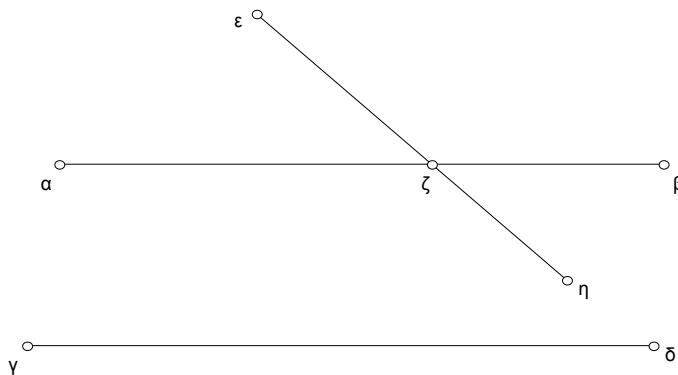
«πρὸς δὲ τὸν τοῦτο ἐπιζητούντα κατασκευαζόμενον ἴδεν λεγέσθω παρ' ἡμῶν ὅτι δεῖ προλαβεῖν ἀξίωμα τοιοῦτον, **ᾧ καὶ Ἀριστοτέλης ἐχρήσατο κατασκευάζων πεπερασμένον εἶναι τὸν κόσμον**». [371,10-371,14]

«ἐὰν ἀφ' ἐνὸς σημείου δύο ἐκβάλλωνται εὐθεῖαι γωνίαν ποιοῦσαι ἐπ' ἄπειρον, πᾶν πεπερασμένον μέγεθος ὑπερβάλλει ἢ διάστασις αὐτῶν τῶν εἰς ἄπειρον ἐκβαλλομένων. ἔδειξε γοῦν ἐκεῖνος ὅτι ἀπείρων οὐσῶν τῶν ἀπὸ τοῦ κέντρου πρὸς τὴν περιφέρειαν ἐκβεβλημένων ἄπειρον τὸ μεταξὺ. πεπερασμένου γὰρ ὄντος αὐξήσαι τὴν διάστασιν ἀδύνατον, ὥστε οὐκ ἄπειροι αἱ εὐθεῖαι. παντὸς οὖν τοῦ ληφθέντος πεπερασμένου μεγέθους μείζον ἀλλήλων διαστήσονται ἐκβαλλόμεναι ἐπ' ἄπειρον αἱ εὐθεῖαι». [371,14-371,23]

Υποστηρίζει, δηλαδή ότι η απόσταση μεταξύ δυο ευθειών που τέμνονται γίνεται όσο μεγάλη θέλουμε δηλαδή, τείνει στο άπειρο. Με βάση αυτή τη σκέψη, αποδεικνύει τη παρακάτω πρόταση

Πρόταση (1): «λέγω ὅτι, ἐὰν παραλλήλων εὐθειῶν τὴν ἑτέραν τέμνει τις εὐθεῖα, τεμεῖ καὶ τὴν λοιπὴν. ἔστωσαν γὰρ παράλληλοι αἱ αβ γδ, καὶ τεμνέτω τὴν αβ ἡ εζη». [371,24- 372,28]

Ἐστω αβ, γδ παράλληλες. Ἀν εζη τέμνει τὴν αβ τότε θα τέμνει καὶ τὴν γδ. (Δηλαδή, αποδεικνύει ὅτι ἀν μιὰ εὐθεῖα τέμνει μιὰ ἀπὸ τὶς δύο παράλληλες τότε θα τέμνει καὶ τὴν ἄλλη.)

<p>Ἰ ἰsgw ὅτι t3n gd teme. ἡpe' g r dūo eὐθεα... e,sin cf' ἡnōj shme.ou toà z, e,j ἄpeiron ἡkbal ἰōmenai af bz zh,</p>	<p>Υποστηρίζω ότι θα τέμνει και την γδ. Επειδή οι δύο ευθείες τέμνονται στο ζ, αν τις προεκτείνουμε η απόστασή τους θα</p>
--	--